

MARTIN GAUS 'IK KAN NIET ZONDER APPLAUS'

Als hij iets wil, bijt hij zich erin vast. Martin Gaus honkbalde op topniveau, maar werd bekend door dierenprogramma's op tv. En nog elke dag hunkert hij naar erkenning.

'Ik herinner het me nog goed. We speelden met het Nederlands honkbalteam in Parma, in een stadion vol uitzinnige Italianen. Ik was 15 en stond bol van de adrenaline. Maar ik was wél de enige die een honkslag wist te slaan. Een blessure betekende een omslag in m'n topsport-carrière. Ik heb nog een paar jaar doorgespeeld, maar nooit meer pijnvrij.'

'Al in m'n topsporttijd werkte ik in de vlees-groothandel van mijn vader. En ik heb zelfs nog een eigen staalbedrijf gehad. Daarnaast was ik tennisleraar en honkbalcoach. Op een gegeven moment werd het me een beetje te veel. Ik wilde gewoon leuke dingen doen. Ik verkocht de staalhandel en stak de opbrengst in een dierenhotel. Achteraf niet zo slim: ik had het nog nooit zo druk gehad.'

'Toen ik me in *De Gelderlander* had gepresenteerd als hondenpsychiater, pikte *Tros Aktua* mijn verhaal op. Daarna stond mijn telefoon roodgloeiend. Waarom ik niet iets met tv ging doen? Ik heb daarop in eigen beheer een tv-programma gemaakt: *Dierenmanieren*.'

'Het programma maakte veel reacties los. Alle ruiten werden na een uitzending eens uit het dierenhotel geschoten. Ik kreeg zelfs politiebewaking.'

'Mooi dat ik de omgang van mensen met hun honden heb weten te veranderen: van corrigeren naar belonen van goed gedrag. Want dat is het enige dat werkt. Bij mensen trouwens ook. Het klinkt misschien vreemd, maar de belangrijkste motivatie voor topsporters is de hunkering naar applaus. Geen applaus betekent afwijzing. Niemand kan zonder applaus. Ook ik niet.' ■

Nieuwsgierig naar het uitgebreide verhaal (ook over de ingegooiden ruiten)? Kijk op www.opiniebladforum.nl

